

TERAŹNIEJSZA PRAWDA

i Zwiastun Chrystusowej Epifanii

JESIEŃ 2005

A.D. 2005 — A.M. 6133

Nr 494

SPIS TREŚCI

Saul – wróg Dawida	34
Pragnienie jednej rzeczy	46
Pamiętamy	48
Informacja	48

„A gdy [Baranek] otworzył siódmą pieczęć...” „Aleście przystąpili do góry Syon i do miasta Boga żywego, do Jeruzalemu Niebieskiego (...) Patrzajcie, abyście nie gardzili Tym, Który mówi (...): Jeszcze ja raz poruszę nie tylko ziemią, ale i niebem (...) Przeważając Królestwo nie chwiejące się, miejmy łaskę, przez którą służymy przyjemnie Bogu z bojaźnią i uctwością.” „... Chrystus przyszedłszy Najwyższy Kapłan (...) Przez większy i doskonalszy przybytek, (...) Znalazłszy wieczne odkupienie.” — Obj. 8:1; Żyd. 12:22, 25, 26, 28; 9:11, 12.

SAUL - WRÓG DAWIDA

1 Sam. 18-20

(1-A) ZBLIŻA się kolejna rocznica śmierci pastora Russella, gdyż 31 października minie 89 lat odkąd nasz Niebiański Ojciec powołał do domu onego wiernego i roztropnego Sługę. Trudno uwierzyć, że tyle lat upłynęło odkąd przeszedł za zasłonę. Z początku były one pełne prób, smutku i rozczarowania, a cechą charakterystyczną okresu czasu jaki nastąpił potem było skompletowanie Oblubienicy, a następnie Druhen, co zakończyło wybór trzech z czterech wybranych klas. Młodociani Godni jako czwarta klasa wciąż są z nami, ale już niedługo zakończą swój rozwój otrzymywany z Pańskiej ręki jako przygotowanie do zajęcia swojego stanowiska pod zwierzchnictwem Starożytnych Godnych w ziemskiej fazie Królestwa. Jak przepowiada 4 Mojżeszowa 14 r. ten czas próby jest po części latami

wędrowki po symbolicznej puszczy, przy końcu którego wierne Maluczkie Stadko i Wielka Kompania otrzymały swój obiecany odpoczynek w Kanaanie. Młodociani Godni współpracują z Panem w dokańczeniu swojego rozwoju niezbędnego do tego, by mogli zostać wprowadzeni na swój urząd w Tysiącletnim Królestwie. Towarzyszące temu doświadczenia mają bardzo zróżnicowany charakter. Lecz pośród nich wszystkich Pan prowadzi swój lud, tak jak Mojżesz prowadził Izraela w typycznej czterdziestoletniej wędrówce. Wykorzystujemy okres od 16 października do 7 listopada na upamiętnienie okresu czasu od chwili, gdy brat Russell po raz ostatni opuścił Bethel do jego pogrzebu podejmując szczególne wysiłki na wzór drugiej bitwy antytypicznego Gedeona, a datę 31 października upamiętniamy jako czas corocznego zebrania pamiątkowego poświęconego naszemu pastorni. Doradzamy podobne postępowanie w tym roku. Mamy nadzieję, że bracia zorganizują specjalny wykład biblijny, pracę strzelecką i ochotniczą na wzór drugiej bitwy antytypicznego Gedeona, gdyż najstosowniej jest to uczynić w wyżej wspomnianym okresie z powodu szczególnej pracy naszego pastora przeciw błędom o wiecznych mękach i świadomości umarłych. Poza tym niniejszy artykuł i artykuły na podobne tematy w Sztandarze Biblijnym będą naszym rocznym wkładem w czczenie jego pamięci.

(1) W ostatnich latach przedstawialiśmy artykuły na temat Dawida, tej wybitnej postaci biblijnej tak jak przedstawia ją 1 Sam. 16 rozdz., a obecnie zaprezentujemy typ i antytyp prawd zawartych w 1 Sam. 18, 19 i 20 rozdziale. Modlimy się o Pańskie błogosławieństwo dla wszystkich nas podczas tego badania. Pamiętajcie oczywiście, że Saul był pierwszym królem Izraela umieszczonym na tronie po rządach Sędziów. Bóg był raczej niechętny ustanowieniu monarchii jako sposobu sprawowania rządów dla swego narodu wybranego, lecz z powodu krzykliwych żądań spełnił jego życzenie. Nie jest rzeczą zaskakującą, że jego pierwszy król stał się nieposłuszny Bogu i w momencie gdy zaczyna się nasza historia właśnie był przygotowywany ktoś na jego miejsce.

Rozdział 18. rozpoczyna się opisem wydarzeń, które nastąpiły po rozmowie Dawida z Saulem po tym jak Dawid zabił Goliata. Zauważyliśmy już, że antytypiczna rozmowa została przeprowadzona przez naszego pastora przemawiającego poprzez swoje pisma,

PL ISSN 0239-4480

Czasopismo wydawane 4 razy rocznie (Wiosna, Lato, Jesień, Zima)

przez
ŚWIECKI RUCH MISYJNY „EPIFANIA”

Redaktor

Ralph M. Herzig, Chester Springs, Pa. 19425-2700, USA.

Redaktor odpowiedzialny w Polsce

Piotr Woźnicki
ul. Zdobywców Kosmosu 17
05-100 Nowy Dwór Mazowiecki.

Roczna subskrypcja

15 zł

Inne publikacje:

Sztandar Biblijny i Zwiastun Chrystusowego Królestwa

Edycje obcojęzyczne

angielska, francuska, niemiecka, portugalska, tamilska, malajalam,
kannada, ukraińska, litewska

Czasopismo wolne od wpływu jakichkolwiek wyznań, partii, organizacji i wierzeń ludzkich, związane jest z Bogiem w takim stopniu, w jakim rozumie Jego Słowo. Jest ono wydawane:

- w obronie Prawdy paruzyjnej, udzielonej przez Pana za pośrednictwem „onego Sługi”, jako podstawy wszelkiego dalszego rozwoju Prawdy;
- w obronie zarządzeń, statutu i testamentu również danych przez Pana za pośrednictwem „onego Sługi”;
- w celu przedstawiania oraz bronięcia rozwijającej się Prawdy epifaniczno-bazylijskiej, będącej pokarmem na czasie dla ludu Pana, zgodnie z Jego wolą.

Wszelkie wpłaty na wydawnictwo prosimy dokonywać na rachunek bieżący: Świecki Ruch Misyjny „Epifania”, Zarząd Główny, PKO BP Nowy Dwór Mazowiecki Nr 18 1020 1026 0000 1802 0014 8916.

Terazniejsza Prawda będzie również wysyłana bezpłatnie tym członkom Ruchu, którzy o to poproszą.

a w przypadku antytypicznego Saula poprzez badanie tych pism. Najważniejszym choć nie wyłącznym przedstawicielem antytypicznego Saula w tej sprawie był dr Józef Cook, który czytał pisma naszego Pastora przed, w czasie i po jego światowej podróży od września 1880 roku do grudnia 1882 roku. Innym członkiem antytypicznego Saula był dr Józef Seiss, który działał w niektórych zarysach antytypu 1 Samuelowej rozdział 16. oraz 17. Oprócz nich byli też inni członkowie antytypicznego Saula, w mniejszym lub większym stopniu uczestniczący w antytypie wydarzeń przedstawionych w tych rozdziałach. Ci sami bracia występowali w dalszym ciągu jako antytypiczny Saul w rozdziałach 18., 19. i 20. z dr Cookiem jako najważniejszym przedstawicielem antytypicznego Saula. Myśl tę nasuwa bliski związek pomiędzy końcem rozdziału 17. i początkiem rozdziału 18., jak również dowodzą tego same fakty antytypu. Związek ten jest tak bliski, że w Biblii hebrajskiej 1 Sam. 17: 55-18:5 tworzą razem osobny akapit. Nasz podział na rozdziały czyni go niewidocznym. Bardziej poświęceni i miłujący Prawdę spośród utracjuszy koron (Jonatan – *Jehowa dał*, w. 1) wyrażali szczególne uznanie i miłość wobec naszego Pastora (Dawida) za obalenie przez niego ewolucji („umiłował go Jonatan”). [Określenia utracjusze koron -UK oraz wodzowie utracjuszy koron -WUK odnoszą się do tych jednostek, które w czasie gdy było otwarte wysokie powołanie podczas Wieku Ewangelii zostali objawieni jako ci, którzy utracili swoje stanowisko w Maluczkim Stadku i otrzymali ostatecznie miejsce w klasie zwanej zwykle Wielką Kompanią. Odpadli do niższej klasy, ponieważ nauczali błędu, pogwałcili Prawdę i jej ducha lub uwikłali się w złe postępowanie, które doprowadziło do usunięcia ich z tronu. Odtąd będziemy się do nich odnosić za pomocą skrótów UK DLA UTRACJUSZY KORON LUB WUK DLA WODZÓW UTRACJUSZY KORON.

Wodzowie utracjuszy koron, nie chcąc stracić ze swej służby tak uzdolnionego wojownika przeciw niewierze jak nasz Pastor, zaliczyli go do swoich zwolenników w boju („I wziął go Saul”); oni nie chcieli, by wrócił i służył ludowi Prawdy, lecz dali mu służbę w swej walce przeciw niewierze („ani mu dopuścił, żeby się wracał do domu ojca swego”, w. 2). Antytypicznego Jonatana i Dawida połączył węzeł przyjaźni („uczynił Jonatan z Dawidem przymierze”, w. 3). Obrazowani przez tego pierwszego, uznając wyższość drugiego, chętnie i całkowicie podporządkowali się („zdjąwszy z siebie Jonatan płaszcz”, w. 4) antytypicznemu Dawidowi w swoim ekwipunku (szaty – (zbroja), wykładach (miecz), kredach (łuk) i służbie (pas rycerski).

ZWYCIĘSKI WOJOWNIK

(2) Brat Russell walczył („I wychadzał Dawid... posyłał Saul”, w. 5) przeciw wszelkiej formie niewiary, której zwalczania przezeń pragnęli wodzowie utracjuszy koron i zwyciężał („powodziło mu się”), jak to widać

z odpowiednich artykułów „Strażnicy” od początku walk do końca. To sprawiło, że WUK cenili go jako wojownika zwalczającego niewiarę ponad wszystkich innych swych wojowników („i przełożył go Saul nad rycerstwem”). Jego postępowanie podobało się członkom kościoła i towarzyszom wojownikom („i był wdzięcznym w oczach wszystkiego ludu, także i w oczach sług Saulowych”). Za każdym razem, gdy jego pisma przeciw ewolucji zwiększały jej klęskę, był on entuzjastycznie witany przez członków kościoła („gdy... Dawid... wracał od porażki Filistynów... niewiasty ze wszystkich miast izraelskich...”, w. 6), ogłaszających zwycięstwo (śpiewając) i działających zgodnie (tańcząc) ze świadectwami na swych zebraniach (bębniami) i w rozmowach (trzystrunowymi instrumentami – zob. margines). Uważali oni w tym brata Russella za zdolniejszego od WUK („Poraził Saul... tysiąc; ale Dawid... dziesięć tysięcy”, w. 7). Dla WUK o dwoistym umyśle było to więcej niż byli w stanie znieść, ponieważ w kręgu głównych denominacji chrześcijaństwa to ich zawsze uważano za najlepszych jeśli chodzi o zdolności i osiągnięcia. Dlatego też z powodu zawiści, sława i szacunek, którymi był otoczony brat Russell, drażniły ich („I rozgniewał się Saul... Przywłaszczyli Dawidowi dziesięć tysięcy... mnie... tysiąc”, w. 8). Ich zamiłowanie do zaszczytów sprawiło, iż myśleli, że byli bardziej poważani niż brat Russell tylko pod względem urzędu („czegóż mu niedostaje jedno królestwa?”). Odtąd spoglądali na niego zawistnym okiem („Saul krzywo patrzył na Dawida od onegoż dnia”, w. 9). Zawiść ta, wytwarzając w nich przygnębienie („Duch... zły na Saula”, w. 10), pozostawała w nich nawet przy następnej okazji (drugiego dnia), gdy kazali w swoich kościołach (prorokował w pośrodku domu”). Brat Russell starał się ułagodzić ich tak, jak czynił to wcześniej, a szczególnie dr Seissa, jak jest to pokazane w poprzednim artykule (Dawid grał... jako i przedtem”), starając się to czynić przez artykuły w „Strażnicy” i ulotki o restytucji dla niewybranych w czasie Tysiąclecia. Jednak oni mieli przygotowane gotowe do publikacji artykuły przeciwko tym naukom („Saul miał włócznię w ręce swej”).

(3) Chociaż wielu wodzów z WUK brało udział w ataku („cisnął Saul włócznią”, w. 11), najbardziej czynnym był w tym dr Cook, którego używać tutaj będziemy jako przedstawiciela ich wszystkich. Starał się on obalić brata Russella bez wymieniania go, atakując prof. Dornera z Uniwersytetu Berlińskiego. Ten ostatni był znacznie bardziej znany w kręgach kościelnych niż brat Russell i głosił wówczas próbę dla niewybranych w rzekomym stanie pośrednim, tzn. pomiędzy śmiercią a obudzeniem się od umarłych. Z powodu jego wybitnego stanowiska dr Cook wybrał go jako najwybitniejszego obrońcę nauki o próbie w stanie pośrednim, aby dać nauczki bratu Russellowi. Tak postępując wypełnił on rolę antytypicznego Saula rzucającego antytypiczną włócznię w antytypicznego Dawi-

da. Tą antytypiczną włóczęgą była przedmowa do pierwszego wykładu książki dra Cooka pt. „Zachód”. W tej 18-stronicowej przedmowie przypuścił on bezlitosny atak na naukę o przyszłej próbie, którą nauczał prof. Dorner. Dr Cook myślał, że atak ten obali wszystkich obrońców nauki o przyszłej próbie, w tym także brata Russella („Przebijcie Dawida aż ku ścianie”). Br. Russell udaremnił jednak zamiar dra Cooka dwoma rodzajami argumentów: (1) dowodząc, że pośredni stan jest stanem nieświadomości i że z tego powodu nie może być w nim próby; oraz (2) dowodząc, że Tysiąclecie będzie czasem próby dla niewybranych umarłych i żywych („ale się uchylił Dawid przed nim po dwakroć”). Odpowiedź ta kompletnie zaskoczyła dr Cooka i jego towarzyszy, gdyż dowiodła, że jego argument jest bez znaczenia, jeśli chodzi o brata Russella. Z tego powodu zaczął się on bać naszego pastora („I bał się Saul Dawida”, w. 12), którego odpowiedzi zaniepokoiły go i dowiodły, że Jehowa, który go opuścił, jest z bratem Russellem („Pan był z nim, a od Saula odstąpił”). Ta postawa umysłu jednostek przedstawionych w Saulu sprawiła, iż wycofali oni swą życzliwość dla antytypicznego Dawida i starali się ograniczyć jego działalność do ludu Prawdy („odprawił go Saul od siebie a uczynił go hetmanem nad tysiącem”, w. 13). Jednak jako jego wódz brat Russell miał do czynienia ze społecznością („wychadzał a wchadzał przed ludem”) i we wszystkich jego przedsięwzięciach powodziło mu się („Dawid we wszystkich drogach swych roztropnie się sprawował, [Dawidowi udawało się wszystko – patrz margines] w. 14) dzięki łasce Pana („bo Pan był z nim”). Widząc to, WUK jeszcze bardziej się go bali (w. 15). Jednak zarówno usprawiedliwieni jak i prawdziwy lud Boży („Izrael i Juda”, w. 16) bardzo poważał go z powodu jego dzieł („... wychadzał i wchadzał przed nimi”, w. 16).

(4) Widząc popularność brata Russella, niektórzy z WUK starali się sprowadzić na niego ruinę ze strony niewierzących, aby sami nie zostali zmuszeni do zniszczenia go („Niech nie będzie ręka moja na nim, ale niech będzie na nim ręka Filistynów”, w. 17). Mieli oni nadzieję, że brat Russell uwikła się w dyskusję z niewierzącymi, którzy zwyciężą go i w ten sposób zrujną jako polemistę religijnego. Dlatego też zaproponowali, że dadzą bratu Russellowi jedną ze swych władz („córkę moją starszą Merob” [wzrost]), władzę przeprowadzania zebrań publicznych przy poparciu wszystkich kościołów protestanckich w różnych miastach, jak czynili to międzywyznaniowi ewangelicy, oczywiście pod warunkiem, że użyje on tych sposobności do walczenia z niewiarą, a nie do rozpowszechniania Prawdy żniwa, której już wtedy wodzowie ci coraz bardziej się sprzeciwiali. Tak więc w tej ograniczonej sferze byli oni gotowi ofiarować mu pewne poparcie i aprobatę („bądź mężem mocnym i odprawuj wojny Pańskie”). Czyniąc to działali oni tak samo jak wielu kaznodziejów nomi-

nalnego kościoła podczas żęcia, gdy wyrażali życzenie, by różni bracia pozostawali w kościołach i pomagali im, wierząc w co chcą, byle tylko zatrzymywali Prawdę żniwa dla siebie. Lecz wodzowie ci mieli nadzieję, że brat Russell zostanie w tym pokonany. Otrzymując tę propozycję, brat Russell okazał swą pokorę („Któżem ja?... żebym był zięciem królewskim?”, w. 18), podkreślając, że jeśli chodzi o jego osobę, władzę i stanowisko, nie jest on godzien proponowanego mu urzędu. Jednak WUK pożałowali mu nawet tego tak ograniczonego urzędu i dali go ewangelistom takim jak: Moody, Whipple, Jones, Small, Torrey a później Sunday, Biederwolf, Gray itd. („Merob... dana jest Adryjelowi [stado Boże] Meholytyckiemu” [tancerz], w. 19), którzy tańczyli tak jak zagrali im WUK. Antytypiczny Saul miał jeszcze inną władzę urzędową (Michol [strumień], w. 20), a mianowicie władzę przemawiania do członków poszczególnych kościołów. Ta władza była bardziej odpowiednia dla brata Russella i nadawała się dla niego („rozmiłowała się Dawida”), zarówno ze względu na jego ówczesny rozwój, jak i na skłonności poszczególnych kongregacji, które chętnie widziały go wśród siebie jako mówcę. One wyraziły wobec antytypicznego Saula swe pragnienia („powiedziano Saulowi”), że chętnie dadzą swe poparcie i aprobatę pod warunkiem i dla celu podobnego do poprzedniego („miło mu to było... dam mu ją, żeby mu była siłą... Filistynów... rzekł Saul... po drugie będziesz zięciem moim”, w. 21). Wtedy WUK radzili różnym pastorom i przełożonym stad, by zachęcali brata Russella do przyjęcia takiej władzy i urzędu („rozkaż Saul sługom swoim: rzecście do Dawida... bądź zięciem królewskim”, w. 22). Zgodnie z poleceniem pastora wie ci i przełożeni stad zachęcali brata Russella do przyjęcia takiej władzy („mówili słudzy Saulowi w uszy Dawidowe te słowa”, w. 23), a ten pokornie wahał się czy je przyjąć („Czy się wam mała rzecz widzi... gdyżem ja jest mężem ubogim i podłym?”). Tę zaletę pokory br. Russell zawsze okazywał.

WYKŁADAŁ W KOŚCIOŁACH

(5) Wysłannicy ci powiadomili WUK, co i w jaki sposób brat Russell odpowiedział (w. 24). WUK polecieli wysłannikom zapewnić brata Russella o tym, iż nie chce on żadnej ludzkiej nagrody, lecz że zadowolą się zbiciem niewierzących, tj. niepoświęconych [nieobrzezanych] uniwersalistów, których uważali oni za niewierzących („nie dbać król o wiano, tylko chce mieć sto nieobrzezek Filistyńskich”, w. 25). Doświadczając wielkich trudności poradzenia sobie z nimi, WUK byli pewni, że pokonają oni brata Russella i pragnęli tego („Saul myślał, jakoby Dawida podać w ręce Filistynom”). Wysłannicy powiedzieli bratu Russellowi o tej propozycji („słudzy jego powiedzieli te słowa Dawidowi”, w. 26), a on przyjął ją („spodobało się to Dawidowi, aby został zięciem królewskim”). W rezultacie zanim przyszedł czas wykonywania urzędu („jeszcze się nie były wy-

pełniły dni one”) brat Russell ze współpracującymi z nim wojownikami spośród ludu Prawdy („on i mężowie jego”, w. 27) rozpoczął dyskusję z panem Patonem i współwalczącymi z nim, z których jedni byli przeciw okupowi (stu antytypicznych Filistynów), a drudzy byli uniwersalistami (kolejnych stu Filistynów), i całkowicie ich zwalczył („i zabił z Filistynów dwieście mężów”), a poprzez ich obalone bezbożne [nieobrzezane] teorie (nieobrzezki) dał dowód, że obalił zwolenników obu klas niewierzących („oddano je spełna królowi”), w ten sposób występując o prawo wykonywania urzędu wykładawcy w miejscowych kościołach między wyznaniem nominalnymi („aby był zięciem królewskim”). WUK pozwolili mu wówczas i usankcjonowali użycie przez niego takiej władzy („dał mu Saul Michol, córkę swą za żonę”). To zwycięstwo brata Russella nad niewiernymi przesiewaczami wśród ludu Prawdy tym bardziej uświadomiło WUK, że Pan błogosławi bratu Russellowi („A widząc Saul, i bacząc, że Pan był z Dawidem”, w. 28), i że władza przemawiania do różnych kongregacji nominalnego kościoła jest bardzo korzystna dla brata Russella („Michol... miłowała go”). Fakty te zamiast podobać się WUK w ich różnych członkach, pobudzały w nich tym większe i trwalsze obawy i podejrzliwość oraz wrogość względem brata Russella („tym więcej Saul obawiał się Dawida”, w. 29). To w trzeciej godzinie Żniwa od czerwca 1881 roku do października 1884 roku, przesiewanie pod względem niewiary było szczególnie czynne w Świątynicy, na Dziedzińcu i w Mieście; i o takim właśnie ruchu przesiewania mówi typ z w. 30, gdy stwierdza, że książęta Filistyńscy wyruszyli w pole. Brat Russell miał więcej powodzenia w zwalczaniu ich („roztropniej sobie poczynił Dawid”) niż wszyscy inni pomocnicy książąt utracjuszy koron („nad wszystkie służby Saulowe”). To oczywiście zwiększało u przeciwników niewiary szacunek dla niego („przełożone było imię jego bardzo”). Na takie poważanie zasłużył on całkowicie.

(6) Obecnie badanie nasze prowadzi nas do 1 Sam. 19 r. Sukcesy brata Russella w walce z niewierzącymi przesiewaczami, zamiast podobać się WUK, tak jak to być powinno, pobudzały ich zawiść aż do symbolicznych morderczych proporcji, powodując, iż namawiali oni najbardziej poświęconych i miłujących Prawdę z UK i pomagających im współpracowników, aby odcięli brata Russella od wszelkiej społeczności w kręgach nominalnego kościoła („mówił Saul do Jonatana... i do wszystkich sług swoich, aby zabili Dawida”, w. 1). Polecenie to sprawiło wielki ból antytypicznemu Jonatanowi, który wielce cenił br. Russella („Jonatan... kochał się w Dawidzie bardzo”, w. 2) i który powiedział mu o rozkazach swych przełożonych („oznajmił to Jonatan Dawidowi... ojciec... myśli cię zabić”). Członkowie antytypicznego Jonatana radzili mu mieć się na baczności i na jakiś czas wycofać się z aktywności w kościołach, aż zmieni się sytuacja („strzeż się... aż

do zaranku... skryjesz się”). Proponowali oni bratu Russellowi, że zajmą jego miejsce w służbie popieranej przez WUK („wynijdę i stanę podłe ojca mego... gdzie ty będziesz”, w. 3) i będą wyrażać się o nim przychylnie oraz opowiedzą mu o rezultatach („będę mówił o tobie... oznajmię”), i rzeczywiście chwalili oni brata Russella przed WUK („mówił Jonatan o Dawidzie dobrze do Saula”, w. 4). Wyrazili oni stanowczą dezaprobatę wobec złego postępowania WUK i przekonywali ich, by nie grzeszyli odcinając brata Russella od społeczności i służby, ponieważ nie uczynił on nic złego przeciw nim, lecz wprost przeciwnie, uczynił dla nich wiele dobrego („Niech nie grzeszy król przeciwko... Dawidowi”, w. 4). Szczególnie podkreślali oni odwagę brata Russella oraz jego talent okazany w skutecznym obaleniu ewolucji („duszę swą w ręce swej, i zabił Filistyńczyka”, w. 5), czego żaden z WUK, ani żaden z ich współpracowników nie mógł dokonać, a dzięki czemu Pan dał wielkie zwycięstwo Swemu ludowi, okazując w ten sposób, że błogosławi bratu Russellowi („uczynił Pan wybawienie wielkie wszystkiemu Izraelowi”), a zwycięstwo to zostało przyjęte przez WUK z wielką radością („coś widział, i uradował się”). Dlaczegoż więc, rozumował antytypiczny Jonatan, WUK mieliby grzeszyć przeciw człowiekowi niewinnemu, bez powodu odcinając go od społeczności i służby („Przecz żebyś tedy miał grzeszyć przeciw krwi niewinnej, chcąc zabić Dawida bez przyczyny?”)? Prośby te odniosły zamierzony skutek. WUK ustąpili i dali uroczyste przyrzeczenie, że brat Russell nie zostanie odcięty od społeczności i służby w kręgach nominalnego kościoła („usłuchał Saul słów Jonatanowych... Jako żywy Pan, że nie umrze”).

(7) Dotrzymując swej obietnicy, najwierniejsi i najbardziej miłujący Prawdę UK, poinformowali brata Russella o tym, co powiedzieli WUK w jego obronie i o ich zapewnieniu („przyzwał Jonatan Dawida... opowiedział mu... wszystkie one słowa”, w. 7). Co więcej, na nowo przedstawili go WUK jako człowieka godnego przyjęcia („przywiódł... Dawida do Saula”), w wyniku czego cieszył się on znowu ich życzliwością („i był przed nim, jako i przedtem”). Przeciwnicy Okupu i przeciwnicy zastępstwa, pod koniec roku 1883, zaczęli na nowo przedstawiać swe poglądy przeciwne nauce Biblii w tej sprawie („I wszczęła się znowu wojna”, w. 8). Brat Russell, szermierz okupu, na nowo wystąpił w jego obronie, starając się obalić jego przeciwników („Dawid... walczył przeciwko Filistynom”) i z całą pewnością z mocą ich pokonał („i poraził je porażką wielką”). Między innymi artykuł w przedrukach Strażnicy 573 – 575 jest częścią tej porażki, tak jak bitwa opisana w 1 Sam. 18: 27 znajduje swój antytyp w artykułach w przedrukach Strażnicy 481 – 482 oraz 483. Z powodu takich ataków przeciwnicy okupu uciekli z pola bitwy („uciekli przed obliczem jego”). Duch melancholii z powodu Boskiego opuszczenia znowu zarządnął antytypicznym Saulem, gdy zarządnął on

sprawami wynikającymi z jego urzędu (duch Pański zły [smutny] przypadł na Saula, który w domu swym siedział, w. 9). Antytypiczny Saul znowu miał gotowe do publikacji pisma na temat przyszłej próby („włócznie... w ręce swej”), a brat Russell, jak przedtem, posługiwał się Biblią, by wydobyć z niej słodką muzykę Pieśni Mojżesza – restytucję, czego liczne przykłady znaleźć można w Strażnicy począwszy od stycznia 1884 roku. Wśród innych WUK dr Cook znowu wziął udział w antytypie rzucania włócznią z w. 10. Chociaż prasowa relacja jego wysiłków ugodzenia brata Russella przez uderzenie w dr Dornera (1 Sam. 18: 11) ukazała się w gazetach bostońskich z 9 stycznia 1883 roku, to jednak to, co okazało się być antytypiczną włócznią z w. 10, choć podane jako przedmowa do jego wykładu z 15 stycznia 1883 roku, ukazało się drukiem dopiero w roku 1884, gdy została wydana jego książka pt. „Zachód” zawierająca tę przedmowę. Poprzednia przedmowa nosiła tytuł „Nowe kierunki w Ortodoksji oraz kierunki odchodzące od niej”, zaś przedmowa rozważana obecnie nosiła tytuł „Czy wraz ze śmiercią kończy się czas próby?”. W tym czasie, tzn. w roku 1884, dr Cook był już bardzo pobudzony w swym sprzeciwie wobec nauki brata Russella o restytucji i godził przede wszystkim w niego, choć przedmowa ta, wygłoszona 15 stycznia 1883 roku, a wydrukowana w roku 1884, pozornie uderzała w dr Dornera („Saul... przebiję Dawida... ku ścianie”, w. 10). Podobnie jak poprzednio, jej niszczący efekt ominął brata Russella („ale się uchylił przed Saulem”). Przedmowa ta, jeśli chodzi o brata Russella nie spełniła swego celu („uderzyła... w ścianę”), bowiem nauki brata Russella w tej sprawie pozwoliły mu uniknąć jej siły („Dawid uciekł”) i jej skutków („uszedł onej nocy”).

WROGOŚĆ WODZÓW UTRACJUSZY KORON

(8) W związku z przedmową (zatytułowaną „Czas próby przy śmierci”), która załączona była do wykładu dra Cooka z 12 lutego 1883 roku, ale ukazała się w druku dopiero rok później, dowiadujemy się, że postępowanie WUK i ich wysłanników jest tak przedstawione jak to opisują to wiersze 11-17. Ataki dra Cooka na dr Dornera w dwóch wyżej wymienionych przedmowach ściągnęły ogień nie tylko od brata Russella, lecz również od niektórych profesorów z Kongregacyjnego Seminarium w Amherst (Massachusetts), a szczególnie od dr Smytha, w którego – godząc jednocześnie w brata Russella – godził dr Cook w swej przedmowie do wykładu z 12 lutego. Typ wspomina tylko o godzeniu w brata Russella. Do tej pory dr Cook pobudził dużą liczbę swych zwolenników (posły, w. 11), którzy tylko czekali na okazję, by złapać brata Russella za słowo („aby nań strzegli, i zabili go”), szczególnie w czasie jego przyszłych wykładów w różnych kościołach (rano). Wykonywanie tego urzędu przyniosło mu ostrzeżenie o niebezpieczeństwie („mówiąc: Jeśliże... tej nocy... zabity będziesz”), którego za pomocą tego urzędu uniknął niepostrzeżenie wycofując się z takiej

pracy („spuściła Michol Dawida... uciekł”; w. 12). Władze brata Russella ulokowane w jego zwolennikach znajdujących się w miejscowych kościołach broniły go, przedstawiając jego nauki („łóżę”, w. 13) jako doktryny kościoła nominalnego („wziąwszy Michol obraz”), podkreślając jego naukę o usprawiedliwieniu („koziej skóry”) jako *resztę* jego doktryn („wezglówko”) i w ten sposób usunęła je z widoku („przykryła szatą”). Współpracownicy dra Cooka domagali się wydania brata Russella przez jego zwolenników z nominalnego kościoła („posłał Saul posły, aby porwali Dawida”, w. 14), oni jednak mieli dla niego wiarygodne wytłumaczenia („ale rzekła: Choruje”). Podejrzewając jednak wymówki, dr Cook zachęcał ich do tego na nowo („Saul... oglądali Dawida”, w. 15), polecając im przywieść brata Russella w postaci jego pism (łóża) do niego, aby go obalić („przynieście go na łożu... abym go zabił”). Wysłannicy ci nie mogli wydobyć od jego zwolenników z nominalnego kościoła więcej jego nauk niż te, które koncentrowały się na usprawiedliwieniu, i to przedstawiali je oni jako dokładnie takie same jak odnośne nauki ortodoksyjne („obraz... koziej skóry”, w. 16). Kiedy dr Cook i inni WUK stanowczo sprzeciwili się tym, którzy sympatyzowali z odnośnymi władzami brata Russella oskarżając ich o to, że starają się oszukać jego i ich, posłużyli się oszustwem, by się obronić („Saul... Michol... oszukała... nieprzyjaciela... uszedł... rzekła... zabiję cię”, w. 17).

(9) W ten sposób brat Russell uniknął spisków WUK mających na celu jego zgubę i znalazł bezpieczeństwo oraz pociechę wśród niektórych braci, którzy przeżyli Filadelfijski okres Kościoła (Samuel, w. 18) będących na wysokim poziomie rozwoju charakteru chrześcijańskiego („Dawid uciekły... przyszedł do Samuela, do Ramaty”). Oczywiście brat Russell opowiedział tym drogim braciom, którzy przeżyli Filadelfię o swych doświadczeniach z antytypicznym Saulem, a oni na podstawie swych własnych przeżyć z antytypicznym Saulem, mogli współczuć z nim („oznajmił mu wszystko, co mu czynił Saul”). Zajmowali się oni wtedy pasieniem Bożych owiec („mieszkali w Najot” [*pastwiska*]). Wieści o ich działalności i rozwoju charakteru wkrótce dotarły do dra Cooka i innych WUK („i oznajmiono Saulowi... Dawid jest w Najot w Ramacie”, w. 19), którzy wysłali wysłanników, by pojmać brata Russella („posłał Saul posły, aby pojмали Dawida”, w. 20). Znowu możemy zilustrować tę część działalności WUK przy pomocy działalności dra Cooka. Dr Smyth z Amherst odpowiedział na przedmowę dra Cooka z dnia 12 lutego 1883 roku za pomocą pytań natychmiast przedłożonych dr Cookowi. Doprowadziło to między nimi do dalszego sporu, w którym każdy z nich odpowiadał drugiemu trzykrotnie, przy czym odpowiedzi dra Cooka miały miejsce w dniach 12 i 19 lutego oraz 12 marca. Odpowiedzi te zostały opublikowane jako dodatek do jego książki „Zachód” w roku 1884 i dopiero ich wydanie miało wpływ na brata Russella. To

w związku z tymi trzema odpowiedziami dra Cooka na pytania dra Smytha nastąpiły wydarzenia będące antytypem 1 Sam. 19: 20 – 24. Prześledzimy je tutaj pokrótce. Antytypiczni wysłannicy z w. 20 to ci, którzy zostali pobudzeni przez odpowiedzi dra Cooka z dnia 12 lutego na pytania dr Smytha. Najwyraźniej pierwsze osobiste spotkanie brata Russella i dra Cooka w Pittsburgu, w czasie którego brat Russell wręczył mu „Pokarm dla Myślących Chrześcijan” i „Cienie Przybytku”, nastąpiło pomiędzy ustnym sporem w 1883 roku a jego opublikowaniem w książce „Zachód” w 1884 roku. To wyjaśnia dlaczego dr Cook stale atakował brata Russella pod pozorem atakowania innych. Dlatego przez te trzy odpowiedzi pobudził on różne osoby do trzykrotnego podjęcia prób obezwładnienia brata Russella argumentami dra Cooka. Próby te kończyły się tym, że ich wykonawcy przyjmowali mniej lub więcej z nauk Prawdy i sami głosili ją z chwilą gdy zauważali, że ci, którzy je przedstawiali byli stowarzyszeni z antytypicznym Samuelem i prowadzeni przez niego, czyli dawnych obrońców Tysiąclecia (w. 20, 21).

(10) Spowodowało to, że dr Cook i inni WUK przeprowadzili dokładniejsze badanie Prawdy, dzieła i działaczy Żniwa („szedł... do Ramaty”), podczas gdy one pojawiały się we wciąż powiększającej się literaturze, która była w straźnicy ludu Prawdy („studni wielkiej... w Sokot [straźnica], w. 22). Pytali oni o poglądy i działalność antytypicznego Samuela i brata Russella („Gdzie jest Samuel i Dawid?”). Dowiedzieli się, że ci dwaj żyli na wyżynach chrześcijańskiego charakteru i doglądali owiec Bożych („w Najot w Ramocie”). To zwróciło ich uwagę na te dwie sprawy, („szedł... do Najot w Ramacie”, w. 23) i miało na nich taki wpływ, że głosili poselstwo Tysiąclecia, choć oczywiście nie z próbą dla zmarłych w tym czasie („przyszedł też nań Duch Boży... prorokował [ale nie w Najot w Ramacie, tzn. nie podawali pełnego poselstwa Tysiąclecia]... przyszedł do Najot w Ramacie”). Czyniąc to pozbawili się swego autorytetu i prerogatyw jako WUK („I zewlekł też sam szaty swoje”, w. 24). W dalszym ciągu głosili w drodze do antytypicznego Samuela, broniąc Tysiąclecia jako błogosławieństwa wyłącznie dla wówczas żywych („a prorokował i on”). Wydaje się, że było to ostatnie spotkanie antytypicznego Saula z antytypicznym Samuelem, podobnie jak w typie był to ostatni raz, gdy typiczny Saul widział się z typycznym Samuelem („przed Samuelem”). Stąd, WUK upokorzyli się przed nielicznymi pozostałymi członkami klasy Samuela okresu Filadelfii („leżał nagim”). Od tego czasu antytypiczny Saul przez długi okres pokornie nauczał, w co raz większej liczbie o przedtysiącletnim wtórym przyjściu naszego Pana, większość z nich odwoływała swój wcześniejszy sprzeciw wobec tej nauki („przez on cały dzień i przez całą noc”). Powodowało to, że wielu z sympatyków antytypicznego Saula mówiło: „Czyż ci wodzowie należą do nauczających przedtysiącletniego Wtórego Przyj-

ścia Jezusa”? („stądże weszło w przypowieść: Aż i Saul między prorokami?”). Powinniśmy się cieszyć, że ci WUK, którzy byli braćmi Maluczkiego Stadka, chociaż UK, uzyskali częściowy przeblask nadchodzącego okresu błogosławieństwa i chwały. Zachowujący korony z bojaźnią i ze drżeniem z powodu możliwości upadku pokornie dziękowali i chwalili Boga za szersze i szczęśliwsze poglądy Kościoła Filadelfijskiego, którymi Boska łaska pobłogosławiła mniej poważanych, którzy z pewnych punktów widzenia byli o wiele mniej uzdolnieni od tych WUK.

OBRONA PASTORA RUSSELLA

(11) Obecnie rozważmy rozdział 20 z 1 Księgi Samuela. Pościg antytypicznego Saula za naszym pastorem w jego sferze żęcia (przyrowadzania braci do Prawdy i działań związanych z charakterem), jak już widzieliśmy, spowodował, że zwrócił on swą uwagę na to, by usprawiedliwić siebie przed swymi przyjacielami z klasy Jonatana w nominalnym kościele w obliczu oskarżeń o herezję, obalenie kościołów itd., które rzucali na niego antytypiczny Saul i jego wysłannicy („Dawid uciekający... przyszedł i mówił przed Jonatanem”, w. 1). Jego retoryczne pytania (Cóżem uczynił? Co za nieprawość... co za grzech mój?) oznaczały, że zaprzeczał, jakoby miał czynić zło (popępniać), nauczać błędu (nieprawość) lub popępniać niesprawiedliwość (grzech) wobec WUK („ojcu twemu”), którzy zatem nie mieli żadnego słusznego powodu by starać się odciąć go od społeczności i służby w kościołach („szuka duszy mojej”). Wierniejsi i bardziej miłujący Prawdę z CL („który”, w. 2) odczuwali oburzenie z powodu takiego postępowania WUK („Boże uchowaj” – dosłownie – profanacja) i zapewniali brata Russella, że nie będzie on odcięty od społeczności i służby („nie umrzesz”). Antytypiczny Jonatan czuł, że WUK mają do niego takie zaufanie, że powiedzą mu wszystko, co zamierzają uczynić („nie czyni ojciec mój... nic... aż mi... oznajmi”). Nie widząc zaś powodu, dla którego nie mieliby zostać powiadomieni o takim planie, gdyby on istniał, czuli, że nie został on podjęty („ażaby tać miał ojciec mój”). Lecz brat Russell uroczyście ich zapewniał („przysiągł Dawid”, w. 3), że plan taki został powzięty i że został on ukryty przez WUK przed antytypicznym Jonatanem, ponieważ wiedzieli oni, że Jonatan sprzyja bratu Russellowi („wie zaiste ojciec twój, żem znalazł łaskę w oczach twoich”) i pragnęli oszczędzić mu cierpienia („niech o tym nie wie Jonatan, by się śnać nie frasował”). Brat Russell ponownie zapewniał uroczyście antytypicznego Jonatana, że jest bliski odcięcia od społeczności i służby względem swoich sympatyków z kościoła nominalnego („jako żywy Pan... tylko krok... między mną... i śmiercią”). W ten sposób Jonatan został przekonany o niebezpieczeństwie i zaproponował, że w tej sytuacji wprowadzi w czyn pragnienia brata Russella („co mi kolwiek rzecze dusza twoja, uczynię”; dosłownie co nasza dusza rzecze, uczynię dla cię, w. 4).

(12) Otrzymałszy zapewnienie antytypicznego Jonatana o gotowości spełnienia jego pragnień, brat Russell wtajemniczył go w plan, który miał z pewnością objawić prawdziwe zamiary antytypicznego Saula. Wskazał on, że niedługo będą specjalne uroczyste okazje („Oto, nów miesiąca jutro”, w. 5) na konferencjach, synodach, zgromadzeniach itd., na których WUK wraz ze swymi głównymi zwolennikami będą ucztowali i gdzie z pewnością będą oczekiwali jego obecności („a jam zwykł siadać z królem przy stole”; dosłownie z pewnością powinien zasiadać z królem przy stole). Dzięki wycofaniu się z obecności na nich i zajęcie się sprawami świeckimi aż do czasu, gdy te ucztę się skończą („skryję się na polu aż do trzeciego dnia”), można będzie stwierdzić, czy zauważono jego brak i czy zauważenie jego nieobecności przyczyniło się do swobodniejszego wypowiedzienia przez WUK korzystnych czy też niekorzystnych opinii o nim. Aby jeszcze dokładniej wypróbować antytypicznego Saula, brat Russell zasugerował antytypicznemu Jonatanowi, aby powiedział antytypicznemu Saulowi, gdy ten zauważy jego nieobecność, że brat Russell jest zajęty okresową pracą żniwa we współpracy z ludem Prawdy i innymi („A jeźliby się pilnie pytał o mnie ojciec twój, rzeczesz: Prosił (...) Dawid, aby szedł do Betlejem (...) ofiarę uroczystą ma sprawować wszystka rodzina jego”, w.6). Gdyby antytypiczny Saul w tej sytuacji mówił dobrze o bracie Russellu („jeśli tak rzeczy dobrze”, w. 7), to miałyby to być korzystne dla brata Russella (pokój); gdyby zaś rozgniewał się na brata Russella za zajęcie się taką działalnością zamiast obecności na ucztach, to znaczyłyby to, że odcięcie go od społeczności i służby jest przypieczętowane („jeśli się rozgniewa, wiedz, że dopełniła się złość jego”). W tej sytuacji trudno byłoby obmyślić lepszy plan w celu wykrycia prawdziwych intencji antytypicznego Saula. Brat Russell powołał się na przymierze przyjaźni pomiędzy nim a antytypicznym Jonatanem jako na powód, dla którego Jonatan miał mu wyświadczyć tę przysługę (... przetoż uczyni miłosierdzie nad sługą twoim, gdyżżeś w przymierze Pańskie przywiódł...”, w. 8). Zapewniał on tych drogich braci, iż gdyby czynił zło to pragnąłby, aby to oni odcięli go od społeczności i służby, bo czemuż mieliby go zdradzić przed WUK („a jeśli we mnie jest nieprawość, ty mnie zabij; a do ojca twego przeczbyś mię miał wodzić?”). Ci drodzy bracia wcale nie chcieli, by brat Russell był w ten sposób odcięty („Boże cię tego uchowaj”, dosłownie, [byłaby to] profanacja względem ciebie, w. 9). Zapewnili go, iż jeśli uzyskają pewność, iż WUK mają takie zamiary względem niego, z pewnością oznajmią mu to („jeśli się pewnie dowiem, że się dopełnia złość ojca mego... izalibym ci tego nie oznajmił?”).

(13) Ponieważ antytypiczny Jonatan zgodził się wy badać antytypicznego Saula i wyjawić rezultaty tak jak sugerował brat Russell, brat Russell pytał: „Któż mi oznajmi?” (w. 10) rezultaty próby? Odczuwając

wówczas sympatię do antytypicznego Jonatana, z troską pytał go: Co będzie jeśli antytypiczny Saul odpowie ostro („jeśliżec co odpowie ojciec twój przykre-go?”)? Zamiast odpowiedzieć od razu, antytypiczny Jonatan, prawdopodobnie bojąc się, by ktoś ich nie usłyszał, zasugerował, by kontynuowali tę rozmowę bardziej prywatnie („pójdź, a wynijdźmy na pole”, w. 11). Tak też uczynili („wyszli obaj na pole”, w. 11). Wtedy antytypiczny Jonatan uroczyście wezwał na siebie kłatwę od Boga, gdyby dowiedział się w czasie uczt lub po ucztach o dobrym usposobieniu antytypicznego Saula względem brata Russella, nie oznajmił mu o tym („Pan, Bóg Izraelski... skoro się wywiem o woli ojca mego... i nie oznajmić... to niech uczyni Pan, Bóg Izraelski, mówię, Jonatanowi”, w. 12 i 13). Gdyby jednak dowiedział się, że antytypiczny Saul zamierza uczynić bratu Russellowi coś złego, to miał mu to oznajmić i odesłać go w bezpieczne miejsce („a jeśliżec będzie chciał ojciec mój przywieść złe na cię i toć objawię, i puszcze cię, abyś szedł w pokoju”). Wyrażał on swe najszczerze życzenie, by Bóg okazał mu łaskę jako wodzowi ludu Bożego, tak jak łaska ta była już niegdyś nad antytypicznym Saulem („niech Pan będzie z tobą jako był z ojcem moim”). Członkowie antytypicznego Jonatana wyrażali pragnienie, aby brat Russell nie tylko nadal okazywał im względy od Boga: łaskę, miłosierdzie i Prawdę w czasie całego ich pobytu na ziemi, tak aby ich Nowe Stworzenia zostały zachowane („będeli żyw, i ty mówię uczynisz ze mną miłosierdzie Pańskie, a choćym i umarł”, w. 14), lecz także aby nie odmawiał swej życzliwości tym, którzy będą okazywali ducha Jonatana („przecie nie oddalisz miłosierdzia twego od domu mego”, w. 15), nawet wtedy gdy Pan uczyni go zwycięskim nad wszystkimi jego nieprzyjaciółmi („gdy wykorzeni Pan nieprzyjacioły Dawidowe wszystkie z ziemi”). Antytypiczny Jonatan obiecał wtedy pozostać w tym pragnieniu, by Bóg wykonał sąd nad przeciwnikami brata Russella oraz pozostać po jego stronie przeciw jego nieprzyjaciółom („i uczynił Jonatan przymierze... niech tego szuka Pan z ręki nieprzyjaciół Dawidowych”, w. 16). Wielka miłość antytypicznego Jonatana do brata Russella skłoniła go do tego, by poprosić brata Russella o powtórzenie ich wzajemnych uroczystych obietnic („przysiągł Dawidowi przez miłość”, w. 17). Antytypiczny Jonatan zrozumiał, że brat Russell nie chce i nie może wziąć udziału w ucztach WUK na ich różnych konwencjach („i rzekł do niego Jonatan: jutro nów miesiąca, a będą się pytać o tobie, ponieważ próżne będzie miejsce twoje”, w. 18).

MĄDRY PLAN

(14) Następnie antytypiczny Jonatan zasugerował jaki kurs postępowania brat Russell powinien obrać po zakończeniu tych uczt konwencyjnych, ponieważ – jak to widzieliśmy podczas komentowania w. 5 – plan odnośnie tego co ma robić w czasie tych uczt, został już ustalony („przez trzy dni będziesz się ukrywał”, w. 19).

Zaraz po tych konwencjach (prędko) brat Russell miał zająć się pracą świecką taką jak wtedy gdy antytypiczny Jonatan wstawiał się za nim u antytypicznego Saula (1 Sam. 19: 2; „a przyjdiesz na miejsce, gdzieś się był ukrył, gdy była sprawa o tobie”), zachęcając go, by trzymał się mocno Prawdy (kamień), która podtrzymuje tego, kto musi wyjść (Ezel [rozstanie]) z Babilonu. Wnioskujemy z tego, że antytypiczny Jonatan miał mało nadziei, aby antytypiczny Saul ustąpił i stał się przyjazny bratu Russellowi. Równocześnie antytypiczny Jonatan przedstawił bratu Russellowi różne szczegóły znaku, który miał mu dać w postaci trzech strzał: (1) Przedstawić trzy ostre prawdy, (Ps. 45: 6): że (a) błąd, (b) złe praktyki oraz (c) fałszywe nadzieje coraz bardziej przeważają w kościołach co do opuszczania Babilonu („wystrzelę trzy strzały po bok jego [Ezela], w. 20) i że robi to tak, jakby miał coś wyraźnego na celu („zmierzając sobie do celu”). (2) Nakazać swoim niedojrzałym pomocnikom („chłopcu”, w. 21), aby pochwycili te trzy ostre prawdy po ich zbadaniu („idź, znajdź strzały”). (3) Jeśli powie tym niedojrzałym pomocnikom, że prawdy te leżą pomiędzy naukami głoszonymi przez antytypicznego Jonatana a naukami głoszonymi (kamień, Ezel) przez brata Russella przeciw pozostawianiu świętych w Babilonie, przy czym antytypiczny Jonatan był za pozostawianiem w nominalnych kościołach, i że niedojrzali powinni przyjąć jego ostre stwierdzenia, wtedy będzie to znaczyć, iż wszystko jest w porządku między antytypicznym Saulem a Dawidem i że w związku z tym brat Russell może przyjść do antytypicznego Jonatana. To zaś potwierdził uroczyste antytypiczny Jonatan („jako żywy Pan”). (4) Jeśli powie niedojrzałym pomocnikom („rzekę chłopcu”, w. 22), że ostre prawdy poleciały poza nich aż do nauk głoszonych przez brata Russella odnośnie opuszczania Babilonu, są oni za opuszczeniem Babilonu, a zatem mieściły się w naukach głoszonych przez brata Russella, ale nie tych głoszonych przez antytypicznego Jonatana („strzały za tobą” [Dawidzie]), to będzie to oznaczać, że antytypiczny Saul chce odciąć brata Russella od przywilejów i służby w nominalnych kościołach i że będzie to wymagało, by wyrzekł się on ich społeczności i służby („idź bo cię wypuścił Pan”). Po daniu tego znaku co do tego, w jaki sposób brat Russell zostanie poinformowany o wybadaniu antytypicznego Saula przez antytypicznego Jonatana, antytypiczny Jonatan po raz trzeci wycisnął na umyśle Dawida ich wspólne porozumienie, które miało być gwarancją dla antytypicznego Jonatana oraz wszystkich UK o podobnym duchu wyłaniających się z takich obalających ataków dokonywanych przez brata Russella na błąd, przy czym zapewnił brata Russella, że Pan będzie jego Sędzią i Błogosławiącym lub Mścicielem zależnie od okoliczności („tego, o czemeśmy mówili... Pan świadkiem będzie... aż na wieki”, w. 23). Przypomnienie to, a także to, co było powiedziane w wersetach 13 – 16 wskazuje, że antytypiczny Jona-

tan zdawał sobie sprawę z tego, iż brat Russell stanie się Pańskim narzędziem zamiast WUK. Członkowie antytypicznego Jonatana jako UK, pomimo swej szlachetności mieli swe losy połączyć w sposób naturalny z antytypicznym Saulem, a nie z bratem Russellem i ludem Prawdy, podobnie jak w typie Jonatan połączył swoje losy z Saulem a nie z Dawidem. To zaś jest godne współczucia.

(15) Zgodnie ze zrozumieniem WUK brat Russell był przez jakiś czas zajęty świeckimi sprawami, a oni w różnych wyznaniach zajmowali się ucztami związanymi z różnymi konwencjami („skrył się Dawid... nów miesiąca... Król... jadł”, w. 24). Antytypiczny Saul zajął naczelne miejsce świadczące o głównym znaczeniu i wpływach tak jak to było jego zwyczajem („według zwyczaju na stolicy przy ścianie”, w. 25). Antytypiczny Jonatan okazywał im szacunek („powstał Jonatan”), a kontrowersyjni profesorowie teologii (Abner [ojciec światła] zajęli następne miejsca („siadł Abner podle Saula”). Jednak brata Russella tam nie było, ani osobiście, ani przez jego pisma („zostało próżne miejsce Dawidowe”). Podczas pierwszej części tych uczt, WUK – choć brakowało im brata Russella, nic nie wspominali o jego nieobecności, lecz wytłumaczyli sobie między sobą jego nieobecność tym, iż opanowała go jakaś słabość Adamowa („nie rzekł Saul nic... bo myślał, przydało mu się... coś... jest nieczystym”, w. 26). Później w czasie tych uczt („nazajutrz”, w. 27) ci WUK, widząc ciągnącą nieobecność brata Russella („było próżne miejsce Dawidowe”), pytali członków antytypicznego Jonatana jako bliskich przyjaciół brata Russella, dlaczego nie przyszedł on ani na pierwszą ani na ostatnią część uczty („czemuż nie przyszedł syn Isajego, ani wczoraj ani dziś?”). Tak więc powstała sytuacja odpowiednia do tego, by powiedzieć antytypicznemu Saulowi to, co poradził brat Russell jako środek wybadania WUK (w. 28, 29 por. z w. 6). Wtedy jego nieobecność została przypisana temu, iż był on zajęty pracą żniwa. To była prawdziwa próba postawy WUK względem brata Russella, bowiem przede wszystkim sprowadziła gniewną naganę na antytypicznego Jonatana za znajdowanie się pod wpływem [matką] rzekomo przewrotnych i buntowniczych nauk brata Russella („zapalił się gniewem Saul... rzekł... Synu złośliwy, a upornej matki”, w. 30). WUK publicznie zganili antytypicznego Jonatana za to, że wybrał on brata Russella, co miało narazić ich i błędność tych nauk na wstyd publiczny, gdyż miały one zostać obalone („azaż nie wiem, iżeś sobie obrał syna Isajego ku zelżywości twojej... i sromocie matki twojej?”) WUK ostrzegali UK jako antytypicznego Jonatana, że dalsza społeczność i służba brata Russella w kościołach jest przeszkodą dla jego pełnego rozwoju i przyszłej wysokiej pozycji („po wszystkie dni, których syn Isajego będzie żył, nie będziesz umocniony, ty i królestwo twoje”, w. 31). Myśli te sprawiły, iż WUK domagali się, by przyprowadzono brata Russella na ucztę osobiście lub poprzez je-

go pisma, aby tam pozbawić go społeczności i urzędu wykładowcy w kościołach po rzekomym obaleniu jego poglądów („przywiedz go do mnie, bo godzin jest śmierci”, w. 31). Ta wrogość była ostateczna.

(16) To wszystko doprowadziło antytypicznego Jonatana do zdecydowanego sprzeciwu i wystąpienia w obronie niewinności brata Russella przed wodzami utracjuszy koron („odpowiedział Jonatan... przecz ma umrzeć? cóż uczynił?”, w. 32). Tego było za wiele dla nieprzejednanych WUK. Dlatego też wydali oni publikacje potępiające tych wodzów, którzy sprzyjali bratu Russellowi i rozpowszechniali jego nauki („cisnął Saul włócznią na niego, aby go przebił”, w. 33). Wśród tych publikacji znajdowała się i ta należąca do dra Cooka, w której ubolewa on, że różni uczeni chrześcijańscy popierają naukę o przyszłej próbie oraz jej zwolenników. W ten więc sposób antytypiczny Jonatan został pozbawiony złudzeń odnośnie intencji antytypicznego Saula („poznał Jonatan, że ojciec... umyślił zabić Dawida”). Antytypiczny Jonatan był bardzo niezadowolony („wstał... z wielkim gniewem”, w. 34) i nie chciał brać udziału w dalszych ucztach tych konwencji („nie jadł dnia wtórego po nowiu”). Dwie rzeczy martwiły tę klasę: (1) że zostało postanowione wyłączenie brata Russella ze społeczności i (2) że WUK wystawili brata Russella na wstyd publiczny jako fałszywego nauczyciela i czyniącego zło („zafrasował się o Dawida, a iż go zezłył ojciec jego”). Nadszedł teraz czas, by dotrzymać obietnicy poinformowania brata Russella („rano... według czasu postanowionego”, w. 35), a zarazem czas, by ci drodzy przyjaciele rozstali się i nie mieli już więcej społeczności ze sobą w tym życiu („wyszedł Jonatan... z Dawidem”). Z Jonatanem byli jedynie niedojrzali zwolennicy („i chłopiec mały z nim”). Antytypiczny Jonatan polecił tym niedojrzałym zwolennikom, by szukali i znaleźli ostre prawdy, które miał im przedstawić („rzekł... bież, szukaj prędko strzał, które ja wystrzelę”, w. 36). Podczas gdy oni przygotowywali się do ich studiowania („chłopiec biegał”) antytypiczny Jonatan wydał te nauki jako znaki daleko poza ich zrozumieniem („wystrzelił strzały dalej przedeń”), gdyż oznaczały one, że trzeba było opuszczać Babilon tak jak nauczał brat Russell, a to było poza zrozumieniem tych nie w pełni dojrzałych jednostek. Gdy dotarli oni w swych umysłach do tej nauki („przyszedł chłopiec aż na miejsce strzały”, w. 37), antytypiczny Jonatan powiedział, że nauka ta była poza ich możliwościami zrozumienia („za tobą”), tzn., że należeli oni do tych, którzy nie mieli iść za tą nauką. Antytypiczny Jonatan bardzo popędzał tych niedojrzałych zwolenników, gdyż nauki te były dla nich zbyt twardym pokarmem („wołał... spiesz się co najrychlej, nie stój”, w. 38). Odniosło to zamierzony skutek. Tak twardy pokarm został zebrany, lecz nie został spożyty przez niedojrzałych („zebrawszy chłopiec strzały, przyszedł do pana swego”).

(17) Niedojrzali sympatycy i zwolennicy antytypicznego Jonatana nie rozumieli prawdziwej natury służby, którą wykonywali („chłopiec nic nie wiedział”, w. 39), lecz nieświadomie wykonywali dzieło antytypicznego Jonatana polegające na informowaniu brata Russella o prawdziwym stanie rzeczy („Jonatan i Dawid wiedzieli”). Wtedy antytypiczny Jonatan wysłał swoich niedojrzałych zwolenników i sympatyków do kościołów nominalnych ze swymi ostrymi stwierdzeniami, ogólną teorią i pismami, które je zawierały („oręż” tzn. luk i kołczan, w. 40), aby zostały tam przedstawione tak jak widzieli je członkowie kościoła („rzekł... idź, odnieś do miasta”). Gdy tylko oni odeszli, aby wypełnić polecenie („a gdy odszedł chłopiec”, w. 41), brat Russell ukazał się stojąc na gruncie Nowego Testamentu jako symbolicznego słońca („wstał od strony południowej”) i bardzo uprzejmie oraz z szacunkiem zbliżył się do umiłowanych braci, których stan charakteru jako UK sprawiał, że odpowiadało im pozostawanie poza ruchem Prawdy w nominalnych kościołach („upadłszy twarzą swoją... ukłonił się po trzykroć”). Byli oni bardzo serdecznie usposobieni wzajemnie do siebie („pocałowałszy jeden drugiego”) i bardzo smucili się tym, że muszą się rozstać, co szczególnie ich martwiło, gdyż wiedzieli, że miało to być do końca ich ziemskiej wędrówki („płakali pospół”; dosłownie – każdy z nich opłakiwał przyjaciela). Smutek brata Russella był jednak większy, ponieważ bez wątpienia wiedział on, że ci drodzy bracia robią krok wstecz, choć krok łatwiejszy („Dawid obficie”). Ponieważ brat Russell był tym, który odchodził, było odpowiednią rzeczą, aby słowa do odchodzącego były wypowiedzane przez antytypicznego Jonatana, ponieważ większy smutek brata Russella naturalnie skłaniał go do milczenia, a mniejszy smutek antytypicznego Jonatana skłaniał go do większej rozmowności.

(18) Antytypiczny Jonatan życzył mu powodzenia („rzekł Jonatan do Dawida: Idź w pokoju”, w. 42). Podkreślali oni swoją wzajemną zgodność („obaj przysięgali przez imię Pańskie”), jako podstawę życzenia bratu Russellowi pomyślności. Powtarzali, iż siłą wiążącą ich wzajemne porozumienie jest to, że Jehowa jest Sędzią, Błogosławiącym lub Mścicielem („Pan niech będzie między nami”). Podkreślali również fakt, że porozumienie było zawarte pomiędzy nimi („między mną i między tobą”), jak również pomiędzy tymi, którzy mieli ducha każdej ze stron tego porozumienia („i między nasieniem mojem, i między nasieniem, twojem... aż na wieki”). Obydwie strony w nadchodzących latach zachowywały to porozumienie, gdyż antytypiczny Jonatan i wszyscy znajdujący się w nominalnych kościołach, którzy mieli jego ducha, zawsze życzliwie myśleli o bracie Russellu i bronili go, nie chcąc zwalczać jego poglądów ani też brać udziału w kampanii obmowy i sprzeciwu względem niego, która stała się tak powszechna w kościołach, co jest po części zobrazowane przez przysze zachowanie się WUK względem

brata Russella. Jeśli zaś chodzi o brata Russella i tych którzy mieli jego ducha i Prawdę, to zachowywali oni pełną życzliwość postawę i słowa wobec antytypicznego Jonatana i tych, którzy mieli jego ducha. Wtedy brat Russell, głęboko wzruszony, oderwał się od tych drogich braci, zaś oni opuścili społeczność i służbę z nim i powrócili do nominalnych kościołów („a tak wstawszy Dawid odszedł; a Jonatan wszedł do miasta”). Żal i smutek tego pożegnania, tak w typie, jak i w antytypie, był odczuwany w sposób niemożliwy do opisanego. Gdy ostatni członkowie Maluczkiego Stadka doświadczali tego antytypicznego pożegnania, każda struna w ich sercach była napięta, gdyż mieli wiele podobnych doświadczeń w czasie Paruzji, gdy opuszczali Babilon. Klasa antytypicznego Dawida odczuwała rozłąkę bardziej dotkliwie niż ci, którzy byli przedstawieni w Jonatanie. Tak jak typiczny Dawid, członkowie klasy nóg oplakiwali klęskę utracjuszy koron jakiej doznali z rąk modernistów (1 Sam. 31:1,2; 2 Sam. 1:17-27).

Obie te klasy przeszły już do historii i zostaliśmy my z klasy Młodocianych Godnych i Poświęconych Obowozców Epifanii, by trzymać w górze sztandar Prawdy i Chrystusowej sprawiedliwości jako przygotowanie do inauguracji Królestwa. Cóż za melodia Prawdy wciąż rozbrzmiewa w naszych sercach i umysłach, gdy idziemy naprzód w wierności przygotowując się pod kierownictwem Pana do naszego udziału w Wieku Tysiąclecia, kiedy każda – wybrana, quasi-wybrana i niewybrana klasa zostanie postawiona w odpowiednim miejscu do swojej pracy podczas Tysiąca lat. Chwalmy Pana za taką chwalebną perspektywę.

PYTANIA BEREAŃSKIE

(1-A) Jaka jest data śmierci naszego pastora? Jak dawno temu został on powołany do domu? Jaki był charakter lat, które upłynęły? Co mówi o nich w typie 14. rozdział 4 Księgi Mojżeszowej? Jakie były doświadczenia trzech klas ludu Bożego? Jaki był charakter tych doświadczeń? Kto prowadził lud Boży pośród nich? Przez kogo był przedstawiony w typie? Co uczynią bracia w tym roku? Jakie usługi można zorganizować? Jaki czas jest najlepszy? Dlaczego szczególnie w tym okresie? Czemu mają służyć ten i podobne artykuły?

(1) Ile rozdziałów z typu Dawida dotychczas przestudiowaliśmy? Jak rozdziały z 1 Księgi Samuela będziemy teraz badać? Co powinno towarzyszyć temu badaniu? Czym się zaczyna rozdział 18? W jaki sposób została przeprowadzona ta rozmowa pomiędzy antytypicznym Dawidem a Saulem? Kto był najważniejszym, choć nie wyłącznym przedstawicielem antytypicznego Saula w tej rozmowie? Kiedy czytał on pisma naszego pastora? Kto jeszcze działał w antytypie 1 Sam. 17 r.? Kto jeszcze? Co oni wciąż czynili? Kto działał jako najważniejszy przedstawiciel antytypicznego Saula? Jakie dwie myśli tego dowodzą? W jaki sposób język hebrajski wskazuje na bliski związek

1 Sam. 17:55–18:5? W jaki sposób stało się to niewidoczne w naszym przekładzie? Kogo przedstawia Jonatan? Co dali oni naszemu pastrowi? Dlaczego? Jak to jest przedstawione w typie? W jakiej klasie ostatecznie znajdują się UK oraz WUK? Czego nie chcieli stracić WUK w walce z niewiarą? Co w związku z tym uczynili? Jak to jest zobrazowane? Czego oni nie chcieli? Jak to jest zobrazowane? W jaki sposób antytypiczny Jonatan i Dawid zostali wzajemnie związani węzłem przyjaźni? Jak to jest zobrazowane? Co pierwszy z nich uczynił? Jak to jest zobrazowane? Jak dokładnie zostało to uczynione? Jak to zostało zobrazowane?

(2) Przeciwno czemu walczył brat Russell? Jak to jest zobrazowane? Z jakim skutkiem? Jak to jest zobrazowane? Jaki był efekt, gdy chodzi o WUK? Jak to jest zobrazowane? Komu podobało się jego postępowanie? Jak to jest zobrazowane? Co nastąpiło po rozpowszechnianiu każdego z jego pism przeciw ewolucji? Jak to jest zobrazowane? Jakie dwie rzeczy uczynili członkowie kościoła w tej sprawie? Jak to jest zobrazowane? Jakim uznaniem obdarzyli oni brata Russella w przeciwieństwie do WUK? Jak to jest zobrazowane? Jaki to miało na nich wpływ? Dlaczego? Jak to jest zobrazowane? Jaki wpływ miało na nich zamiłowanie do zaszczytów? Jak to jest zobrazowane? Jak odtąd spoglądali oni na brata Russella? Jak to jest zobrazowane? Co wytworzyła ich zawiść? Jak to jest zobrazowane? Do czego się posuwali? Jak to jest zobrazowane? Co brat Russell starał się czynić dla nich w chwilach ich przygnębienia? Jak to jest zobrazowane? Przez co starał się to czynić? Co oni mieli przygotowane przeciw temu? Jak to jest zobrazowane?

(3) Kto ogólnie i kto w szczególności wziął udział w tym ataku? Jak to jest zobrazowane? W jaki pośredni sposób starał się on uderzyć w brata Russella? Dlaczego użył dra Dornera? Kogo naprawdę chciał udzielić nauki? Jak to jest zobrazowane? Co było antytypiczną włóczęgą? Co dr Cook uczynił w tej przedmowie? Jak sądził, że atak podziała na wszystkich obrońców nauki o przyszłej próbie? Łącznie z kim? Jak to jest zobrazowane? Przez jakie dwa rodzaje argumentów brat Russell unicestwił ten atak? Jak to jest zobrazowane? Jaki to miało wpływ na dra Cooka i jego współtowarzyszy? Dlaczego? Jaki miało to skutek na niego i na nich? Jak to jest zobrazowane? Czego to dowiodło antytypicznemu Saulowi? Jak to jest zobrazowane? Do czego skłoniła antytypicznego Saula ta postawa umysłu? Jak to jest zobrazowane? Jak w tej sytuacji działał brat Russell? Jak to jest przedstawione? Z jakim skutkiem? Dzięki czyjej łasce? Jak to jest zobrazowane? Jaki wpływ wywarło to na antytypicznego Saula? Jak to jest zobrazowane? Jak był widziany przez usprawiedliwionych i przez poświęcony lud Boży?

(4) Co WUK uczynili w związku z popularnością brata Russella? Jak to jest zobrazowane? Jaką mieli nadzieję? Do czego ich to skłaniało? Jak to jest zobrazo-

wane? Pod jakim warunkiem i bez jakiej swobody? Dlaczego bez tej swobody? Co oni zgodzili się uczynić dla niego w tej ograniczonej sferze służby? Jak to jest zobrazowane? Jakie równoległe czyny to ilustrują? Dlaczego WUK to czynili? Jak brat Russell zapatrywał się na tę propozycję? Jak to jest zobrazowane? Czego pożałowali mu oni nawet w tej ograniczonej służbie? Komu to dali? Jak to jest zobrazowane? Jak reagowali ci ewangeliści? Jaka inną władzę miał antytypiczny Saul? Jak to jest pokazane w typie? Jaka postawę względem brata Russella przejawiała propozycja tej władzy? Jak to jest zobrazowane? Dlaczego była ona dla niego bardziej odpowiednia? Co takie kongregacje dawały do zrozumienia antytypicznemu Saulowi? Jak to jest zobrazowane? Jaka była jego odpowiedź? Dlaczego? Jak to jest zobrazowane? Co wtedy zaproponowali WUK? Jak to jest zobrazowane? Co pasterze i wodzowie stad wtedy uczynili? Jak to jest zobrazowane? Do uczynienia czego skłoniła brata Russella pokora? Jak to jest zobrazowane?

(5) Co uczynili ci wysłannicy? Jak to jest zobrazowane? Jakie poselstwo zostało im wówczas włożone w usta? Jak to jest zobrazowane? Czego WUK byli pewni? Dlaczego? Jak to jest zobrazowane? Co wtedy uczynili wysłannicy? Jak to jest zobrazowane? Jaka była odpowiedź brata Russella? Jak to jest zobrazowane? Co wtedy uczynił on i współpracujący z nim wojownicy Prawdy? Jak to jest zobrazowane? Co stanowili pan Paton i jego współwojownicy jako dwustu Filistynów? Co brat Russell i inni z nimi zrobił? Jak to jest zobrazowane? Jak dowiódł on swego sukcesu? Jak to jest zobrazowane? Czego brat Russell następnie się domagał? Jak to jest zobrazowane? Jak zareagowali WUK? Jak to jest zobrazowane? Jak jego zwycięstwo wpłynęło na WUK? Jak to jest zobrazowane? Jakie jeszcze inne wrażenie odnieśli? Jak to jest zobrazowane? Jak te fakty wpłynęły na nich, a jak nie wpłynęły? Jak to jest zobrazowane? Kiedy w czasie Żniwa miały miejsce te wydarzenia? W czym jest to pokazane za pomocą innego obrazu? O jakim ruchu przesiewania mówi typ w. 30? Za pomocą jakiego stwierdzenia? W jakich kampaniach brat Russell zwyciężył antytypicznych Filistynów? W porównaniu z kim? Jak to jest zobrazowane? Jakie były rezultaty tych sukcesów dla brata Russella?

(6) Do czego prowadzi nas obecne badanie? Jaki skutek powinny były wyrzucić sukcesy brata Russella na WUK? Jaki skutek miały? Do wydania jakiego polecenia one ich skłoniły? Jak to jest zobrazowane? W jaki sposób to polecenie wpłynęło na członków antytypicznego Jonatana? Dlaczego? Jak to jest zobrazowane? Co oni uczynili? Jak to jest zobrazowane? Jaka radę wtedy dali? Jak to jest zobrazowane? Uczynienie czego zaproponowali? Jak to jest zobrazowane? Co jeszcze zaproponowali? Jak to jest zobrazowane? Jaką obietnicę złożyli? Jak to jest zobrazowane? Co uczynili wtedy przed WUK? Jak to jest zobrazowane? W ja-

kiej sprawie okazali stanowczą dezaprobatę? Jakie powody swojej dezaprobaty podawali? Jak to jest zobrazowane? Co szczególnie podkreślali? Jak to jest zobrazowane? Jak opisywali wielki czyn brata Russella? Jak to jest zobrazowane? Czego dowodem było według nich zwycięstwo brata Russella? Jak to jest zobrazowane? Co oni mówili o świadectwie i postawie WUK w tej sprawie? Do jakich wniosków dochodzili na tej podstawie? Jak to jest zobrazowane? Co wynikało z obrony Dawida przez antytypicznego Jonatana? Jak to jest zobrazowane?

(7) Co uczynił wtedy antytypiczny Jonatan? Jak to jest zobrazowane? Co jeszcze zrobił? Jak to jest zobrazowane? Jaki był rezultat? Jak jest to zobrazowane? Co uczynili przeciwnicy okupu pod koniec roku 1883? Jak to jest zobrazowane? Co wówczas uczynił brat Russell? Jak to jest zobrazowane? Jaki był rezultat? Jak to jest zobrazowane? Co jest częścią tej porażki? W czym znajduje swój antytyp bitwa z 1 Sam. 18:27? Jaki wpływ miała klęska na przeciwników okupu? Jak to jest zobrazowane? Co niepokoiło antytypicznego Saula, gdy działał on na swym urzędzie? Jak to jest zobrazowane? Co miał on gotowe do wydania? Jak to jest zobrazowane? Jak brat Russell starał się go uspokoić? Jak to jest zobrazowane? Kto między innymi wziął udział w antytypicznym rzucaniu włócznią z w. 10? Jak to jest zobrazowane? Jaka jest różnica w czasie ukazania się drukem przedmów do wykładów dra Cooka z 8 stycznia i 15 stycznia 1883 roku? W czym ukazała się druga przedmowa? Jakie były tytuły tych dwóch przedmów? Czym okazała się być druga z nich? Jaka była postawa umysłu dra Cooka w roku 1884 względem nauki brata Russella o restytucji? W kogo przede wszystkim była wymierzona antytypiczna włócznia? Pomimo czego? Jak są zobrazowane te rzeczy? W jaki sposób brat Russell przyjął ten atak? Jak to jest pokazane w typie? Jaki to miało skutek, gdy chodzi o brata Russella? Jak to jest zobrazowane? Co jego nauki pozwoliły mu uczynić? Jak to jest zobrazowane?

(8) Gdzie znajdujemy przykład antytypu wersełów 11–17? Od kogo ataki dra Cooka na dra Dornera ściągnęły ogień? Od kogo jeszcze? Dlaczego od nich wszystkich? Do których z nich odnosi się typ? Co dr Cook zdołał zrobić do tego czasu? Jak to jest zobrazowane? W jakim celu? Jak to jest pokazane w typie? Co przyniosło wykonywanie przez brata Russella swego urzędu? Jak to jest zobrazowane? Z jakim skutkiem? Jak to jest zobrazowane? Jak i przez kogo był on broniony? Jak to jest zobrazowane? Co zostało szczególnie podkreślone? Jak to jest zobrazowane? Z jakim skutkiem? Jak to jest zobrazowane? Czego domagali się współpracownicy dra Cooka? Jak to jest zobrazowane? Jak im to udaremniiono? Jak to jest zobrazowane? Co zrobił wtedy dr Cook? Jak to jest zobrazowane? Jakie jeszcze dał im polecenie? Jak to jest zobrazowane? W jakim celu? Jak to jest zobrazowane? Czego nie mo-

gli wydobyć więcej wysłannicy? Jak to jest zobrazowane? W jaki sposób sympatycy brata Russella uciszyli zarzuty WUK? Jak to jest zobrazowane?

(9) Jaki to miało skutek dla brata Russella? Jak to jest zobrazowane? Gdzie znalazł on bezpieczeństwo i pociechę? Jak to jest zobrazowane? O czym opowiedział antytypicznemu Samuelowi? Jak to jest zobrazowane? W jaki sposób mógł on z nim współczuć? Czym się oni zajmowali? Jak to jest zobrazowane? Komu wkrótce zanesiono o tym wiadomość? Jaki był tego skutek? Jak są zobrazowane te rzeczy? Co oni uczynili? Jak to jest zobrazowane? Za pomocą czego będą zilustrowane te działania? Co uczynił dr Smyth w związku z przedmową do wykładu dra Cooka z dnia 12 lutego 1883 roku? Kiedy? Do czego to doprowadziło? Kiedy i gdzie zostały wydane odpowiedzi dra Cooka? Czym jedynie wpłynęły one na brata Russella? W związku z czym nastąpił antytyp 1 Sam. 19:20–24? Jaka była pierwsza grupa wysłanników? Jak to jest zobrazowane? W jakim okresie nastąpiło pierwsze osobiste spotkanie brata Russella i dra Cooka? Co brat Russell wręczył dr Cookowi w owym czasie? Co to tłumaczy? Do czego zachęcał dr Cook przez swe trzy odpowiedzi? Jak obrazują to wersety 20 i 21?

(10) Jaki wpływ miały te wydarzenia na WUK? Jak to jest zobrazowane? Z jakich dzieł? Jak to jest zobrazowane? O co oni pytali? Jak to jest zobrazowane? Co im odpowiedziano? Jak to jest zobrazowane? Co wtedy uczynili? Jak to jest zobrazowane? Z jakim skutkiem? Jak to jest zobrazowane? Co zrobili czyniąc to? Jak to jest zobrazowane? Jak w dalszym ciągu prorokowali? Jak to jest zobrazowane? Jakie było ostatnie spotkanie Saula i Samuela w typie i antytypie? Co uczynili oni przed antytypicznym Samuelem? Jak to jest zobrazowane? Co w dalszym ciągu robili? Co wielu odwołało? Jak to jest zobrazowane? Do jakich stwierdzeń to doprowadziło? Jak to jest zobrazowane? Do jakich dwóch rzeczy fakt ten powinien pobudzić zachowujących korony?

(11) Co będziemy teraz badać? Jaki wpływ na brata Russella miało ściganie go przez antytypicznego Saula? Jak to jest zobrazowane? Na co wskazywały jego retoryczne pytania? Jak to jest zobrazowane? Czego nie dokonała jego niewinność, gdy chodzi o intencje antytypicznego Saula? Jak to jest zobrazowane? Co czuł antytypiczny Jonatan odnośnie takiego postępowania WUK? Jak to jest zobrazowane? O czym zapewniali oni brata Russella? Jak to jest zobrazowane? Jakie jeszcze przekonanie miał antytypiczny Jonatan? Jak to jest zobrazowane? Dlaczego nie mógł uwierzyć, że WUK planowali ten czyn? Jak to jest zobrazowane? Jakie dwie rzeczy zawierały się w odpowiedzi brata Russella? Jak to jest zobrazowane? Co podał on jako powody ukrycia swych intencji przed antytypicznym Jonatanem? Jak to jest zobrazowane? O czym uroczyście zapewniał wtedy brat Rus-

sell? Jak to jest zobrazowane? Jaki miało to wpływ na antytypicznego Jonatana? Jaką obietnicę złożyli oni br. Russellowi? Jak to jest zobrazowane?

(12) Co zrobił brat Russell z tym planem, gdy został zapewniony o współpracy? Co zaproponował jako okazję do wprowadzenia tego planu w życie? Dlaczego taką? Jak to jest zobrazowane? Co zostałyby wykazane przez jego nieobecność? Co zostało dodane, by zapewnić powodzenie planu? Jak to jest zobrazowane? Jakie dwie możliwości i ich rezultaty zostały wykazane? Jak to jest zobrazowane? Jaką cechę posiadał ich związek, do którego się zobowiązali? Jak to jest zobrazowane? Czego chciałby wtedy brat Russell od antytypicznego Jonatana, gdyby uważał się za czyniącego zło? Zamiast czego? Jak to jest zobrazowane? Jaka była postawa antytypicznego Jonatana w tej sprawie? Jak to jest zobrazowane? Jakie zapewnienie złożył bratu Russellowi? Jak to jest zobrazowane?

(13) O co pytał brat Russell, gdy antytypiczny Jonatan zgodził się na jego propozycję? Jak to jest zobrazowane? O co jeszcze z troską pytał? Jak to jest zobrazowane? Co wtedy zasugerował antytypiczny Jonatan? Jak to jest zobrazowane? Co wtedy zostało uczynione? Jak to jest zobrazowane? Co antytypiczny Jonatan obiecał bratu Russellowi po uroczystym wezwaniu na siebie klątwy? Jak to jest zobrazowane? Co on obiecał, gdyby sprawozdanie okazało się niekorzystne? Jak to jest zobrazowane? Jakie pragnienie oni wyrazili? Jak to jest zobrazowane? O co prosili członkowie antytypicznego Jonatana dla siebie samych? Jak to jest zobrazowane? O co prosili oni dla osób o tym samym duchu? Jak to jest zobrazowane? Nawet w jakich warunkach? Jak to jest zobrazowane? Co jeszcze obiecał antytypiczny Jonatan? Jak to jest zobrazowane? O powtórzenie czego kazała poprosić miłość antytypicznego Jonatana do brata Russella? Z czego zdał sobie sprawę antytypiczny Jonatan? Jak to jest zobrazowane?

(14) Co następnie poradził antytypiczny Jonatan? Jak to jest zobrazowane? Co miał robić brat Russell natychmiast po konwencjach? Jak to jest zobrazowane? Do czego zachęcał? Jak to jest zobrazowane? Co możemy z tego wywnioskować? Jakie były cztery aspekty znaku, który mu miał dać? Jak każdy z nich jest przedstawiony w typie? Co uczynił antytypiczny Jonatan po raz trzeci po daniu tego znaku? Jak to jest zobrazowane? Kto, jak powiedzieli, miał być Obrońcą, Błogosławiącym lub Mścicielem jego obietnic? Jak to jest zobrazowane? Co sugeruje to przypomnienie? Jakiego wyboru można się było spodziewać ze strony antytypicznego Jonatana jako UK? Jak to jest zobrazowane?

(15) Czym się zajmował brat Russell i antytypiczny Jonatan według zrozumienia WUK? Jak to jest zobrazowane? Co uczynił antytypiczny Saul w czasie uczyty? Jak to jest zobrazowane? Jak się tam zachowywał antytypiczny Jonatan? Jak to jest zobrazowane? Kto był następnym rangą po antytypicznym Saulu? Jak to jest

zobrazowane? W jaki sposób brat Russell był nieobecny? Jak to jest zobrazowane? Czego antytypiczny Saul nie zrobił zauważwszy jego nieobecność, i jak wyjaśnił sobie jego nieobecność? Jak to jest zobrazowane? Co zauważył w czasie późniejszych części uczty? Jak to jest zobrazowane? O co później pytał antytypicznego Jonatana? Jak to jest zobrazowane? Co wtedy zostało dostarczone? Jak to jest zobrazowane? Jaka była odpowiedź? Jak to jest zobrazowane? Czym się okazała ta odpowiedź, gdy chodzi o WUK? Jak to jest zobrazowane? W jaki sposób przede wszystkim wywiodło to ich postawę na światło dzienne? Jak to jest zobrazowane? Po drugie, w jaki inny sposób? Jak to jest zobrazowane? Po trzecie, w jaki jeszcze sposób? Jak to jest zobrazowane? Po czwarte, w jaki jeszcze sposób? Jak to jest zobrazowane?

(16) Do czego skłoniły antytypicznego Jonatana te cztery oznaki? Jak to jest zobrazowane? Jaki był skutek, gdy chodzi o antytypicznego Saula? Jak to jest zobrazowane? Jaki był w tym udział dra Cooka? Jak to wpłynęło na antytypicznego Jonatana? Jak to jest zobrazowane? Jaki był inny tego skutek? Jak to jest zobrazowane? Jakie dwie sprawy martwiły ich? Jak to jest zobrazowane? Na co przyszła pora? Jak to jest zobrazowane? Kto jedynie był wtedy z Jonatanem? Jak to jest zobrazowane? Jakie polecenie dał im antytypiczny Jonatan? Jak to jest zobrazowane? Co uczynił Jonatan, gdy oni studiowali jego ostre powiedzenia? Co powiedział antytypiczny Jonatan, gdy dotarli oni do tej nauki w swych umysłach? Jak to jest zobrazowane? Co wtedy antytypiczny Jonatan uczynił względem niedojrzałych? Dlaczego? Jak to jest zobrazowane? Jaki skutek miało ich stwierdzenie? Jak to jest zobrazowane?

(17) Czego niedojrzali nie rozumieli? Jak to jest zobrazowane? Czemu oni nieświadomie służyli? Jak to jest zobrazowane? Co wtedy zrobił antytypiczny Jonatan? Jak to jest zobrazowane? Za pomocą jakiego polecenia? Jak to jest zobrazowane? Co uczynili niedojrzali? Jak to jest zobrazowane? Co wtedy uczynił brat Russell? Jak to jest zobrazowane? Co wtedy uczynił on względem antytypicznego Jonatana? Jak to jest zobrazowane? Jak byli oni wzajemnie usposobieni? Jak to jest zobrazowane? Co czuli rozstając się? Dlaczego? Jak to jest zobrazowane? Czyj smutek był większy? Jak to jest zobrazowane? Dlaczego antytypiczny Jonatan był bardziej rozmowny? Jak to jest zobrazowane?

(18) Czego życzył mu antytypiczny Jonatan? Jak to jest zobrazowane? Jako co podkreślali oni swoje porozumienie? Jak to jest zobrazowane? Co oni powtarzali? Jak to jest zobrazowane? Jakie dwie rzeczy podkreślali? Jak to jest zobrazowane? Co czyniły obie strony porozumienia w następnych latach? Jak to czynił antytypiczny Jonatan? Brat Russell i jego wierni bracia? W jaki sposób nastąpiło rozstanie? Dokąd udał się brat Russell i antytypiczny Jonatan? Jak to jest zobrazowane? Jaka cecha charakteryzowała rozstanie w typie i antytypie? Jak możemy wejść w to doświadczenie? Jak czuliśmy się na podobieństwo brata Russella w stosunku do antytypicznego Jonatana, gdy ten został pokonany przez modernistów? Jaką myślą musiała się pocieszać klasa Dawida co do tych drogich osób, które pozostały w Babilonie? Gdzie obecnie znajdują się klasy antytypicznego Dawida, Jonatana i Saula? Jakie perspektywy poruszają serca Młodocianych Godnych i Poświęconych Obozowców Epifanii?

PT '05, 34-45

PRAGNIENIE JEDNEJ RZECZY

„Pan jest światłością moją, i zbawieniem mojem, kogóż się, bać będę? Pan jest mocą żywota mego, kogóż się mam lękać? O jednym rzecz prosił Pana, i tej szukać będę; abym mieszkał w domu Pańskim po wszystkie dni żywota mego, a żebym oglądał wdzięczność Pańską, i dowiadywał się w kościele jego”

(Ps. 27:1, 4).

NATCHNIONY PSALMISTA w najwznioślejszym duchu pobożności i żarliwości podaje tutaj sercom i umysłom poświęconego ludu Bożego uczucia wiary, ufności, miłości i uwielbienia dla Boga, który jest godny wszelkiej chwały. Choć wiele z tych uczuć opierało się na jego burzliwych doświadczeniach, były one wypowiedane pod Boskim natchnieniem, szczególnie dla nauki i zbudowania Kościoła, ale także dla całego Bożego Izraela.

Tak więc sam Pan wskazuje na uczucia żarliwej pobożności wobec Niego, które powinny wypełniać nasze serca. Patrząc na tę kwestię z tego punktu widzenia dostrzegamy, jak blisko chciałby On przyciągnąć nas do siebie w miłości, wierze i dziecięcej ufności. Chociaż rozum i zdrowy rozsądek jest właściwy i niezbędny w religijnym życiu, osoba, która nigdy nie wznosi się na skrzydłach świętej i żarliwej wiary, która nigdy nie wzrusza się do głębi od-

czuwaniem Boskiej dobroci i dobrodziejstwa, nigdy nie doświadczyła błogości związku, jaki istnieje pomiędzy Bogiem a prawdziwie poświęconą jednostką. Dlatego po uprzednim uznaniu Jezusa za swojego Zbawiciela a następnie przyjęciu go jako takiego, prowadzi to taką osobę do usprawiedliwienia z wiary. Ci, którzy podejmują następny krok i oddają się Bogu w poświęceniu zgodnie z Rzymian 12:1 wtedy i dopiero wtedy stają się członkami prawdziwej rodziny Bożej.

Słowa naszego błogosławionego Pana Jezusa nie były bez pokrycia gdy powiedział: „...Sam Ojciec miłuje was...” oraz „Jeżeli mię kto miłuje, słowo moje zachowywać będzie; i Ojciec mój umiłuje go, i do niego przyjdziemy, a mieszkanie u niego uczynimy” (Jan 16:27; 14:23). Właśnie w takich warunkach wszystkie święte uczucia miłości, czułości, wiary, wdzięczności i wysławiania wypełniają po brzegi nasz kubek radości. W świętym uniesieniu śpiewamy: „Kubek mój jest opływający. Nadto dobrodziejstwo i miłosierdzie twe pójdą za mną po wszystkie dni żywota mego, a będę mieszkał w domu PAŃSKIM na długie czasy” (Ps. 23:5, 6).

Jakże pełne melodii żarliwych uczuć, pełnego wdzięczności wysławiania i miłującej ufności są te natchnione Psalmi! One każą naszym sercom się radować, a naszym językom być zadowolonymi oraz pokazują nam, jak przez rozważanie Pańskiego Słowa i posłuszeństwo Jego przykazaniom radować się „zawsze w Panu i za wszystko dziękować”.

Dawid wykrzyknął: „Pan światłością moją i zbawieniem moim: Kogóż bać się będę? Pan ochroną życia mego: Kogóż mam się lękać?” (Ps 27:1, 4) mając na uwadze Pańskie opatrności i wielokrotne uwolnienie go z mocy nieprzyjaciół, a także nieustanną dobroć i miłosierdzie Boże, nad którymi rozmyślał. To pocieszenie, wyrażane w różny sposób w całym natchnionym Słowie Bożym, przychodzi z całą swoją błogosławioną mocą w czasie naszej największej potrzeby. Im bardziej zaciekli i zdecydowani są nieprzyjaciele, których napotykaemy, i im bardziej gwałtowna jest walka z mocami ciemności, tym chwalebniejsze jest wyzwolenie i tym bardziej widoczne są manifestacje Boskiej łaski. W wyniku tego wiara głębiej się zakorzenia i z odnowionym zaufaniem i upewnieniem chwyta się wszystkich drogocennych obietnic Bożych. Natomiast miłość i wdzięczność wytryskują z pokrzepionych serc z większym poczuciem Boskiej łaski i błogosławieństwa.

Tak było w przypadku Dawida i tak jest z wiernym ludem Bożym, który wie, że życie modlitwy, wiary i ścisłej społeczności z Bogiem. Taka społeczność z Bogiem w przeciwnościach i w pomyślności w sposób naturalny coraz bardziej ześrodkowuje uczucia i pragnienia serca w Bogu, aż tą jedyną rzeczą, której najbardziej się pragnie i o którą najbar-

ziej się zabiega jest to, co wyraża Psalmista – ciągle zamieszkiwanie w domu Pańskim, oglądanie piękna Pana i pragnienie zdobycia miejsca w Jego królestwie.

Ciągłego zamieszkiwania w domu Pańskim doznają ci z Kościoła, którzy osiągnęli już wyznaczone im stanowisko w niebiańskiej fazie Jego Królestwa. Są to ci, którzy w pewnym krótkim okresie w przeszłości uczynili swe powołanie i wybór pewnym i rzeczywistością mieszkają w domu Pańskim, w Jego świętej, duchowej świątyni. Są oni Jego Kościołem – jako „gwiazdy niebieskie” w duchowej części królestwa. Zamieszkiwali w Świątyni poświęcenia i usynowienia podczas swej ziemskiej wędrówki do swego Kanaanu, a Pan powiedział o wiernych: „nie wymażę imienia jego z księgi żywota, i wyznam imię jego przed moim Ojcem i przed jego aniołami.” (Obj. 3:5) oraz stawiał ich przed Ojcem „chwalebny kościołem, nie mającym zmyły albo zmarszczki, albo czego takiego, świętymi i królami i kapłanami Bogu. Jako tacy przeszli przez zasłonę do Świątyni Najświętszej – do chwalebego duchowego stanu i bezpośredniej obecności Boga. (Obj. 19:7, 8).

Powyższe słowa mówią o tych, którzy mają udział w „pierwszym zmartwychwstaniu” (Obj. 20:5), lecz jest rzeczą dodającą otuchy dalsze zrozumienie, że ziemskie zbawienie również stanowi znaczącą część w wykonaniu Boskiego Planu zbawienia człowieka. Pierwszą częścią tego ziemskiego przedsięwzięcia będzie „lepsze zmartwychwstanie”, w którym wezmą udział Godni (Żyd. 11:35). A jeśli zostaliśmy jeszcze bardziej oświeceni objawionym Słowem, ma nadejść wielkie wzbudzenie świata. Wezwanie dla niego zostanie wydane w Wieku Tysiąclecia (Jan 5:28). Te dwie części zbawienia zostały zobrazowane w obietnicy danej Abrahamowi, że jego nasienie będzie jak „gwiazdy niebieskie”, co wskazuje na niebiańską fazę królestwa, oraz jako „piasek na brzegu morskim”, pokazujący ziemską fazę. To przez te dwie działalności królestwa – ziemską i niebiańską – „będą błogosławione wszystkie narody ziemi” poprzez otrzymanie zbawienia przez Chrystusa (1 Moj. 22: 16-18).

To jedno pragnienie osiągnięcia zbawienia jest sumą i treścią ambicji chrześcijanina w miarę jak coraz bardziej staje się on umarły dla świata a żywy dla Boga. Starajmy się o to coraz bardziej i podporządkujmy się temu, gdyż tak czyniąc znacznie wzmocnimy chrześcijańską odwagę, śmiałość, hart ducha i gorliwość. Wszystkie one nie tylko rodzą się z wiary, lecz także wzrastają i wzmacniają się poprzez rozwijanie i wzmacnianie żywej wiary za pomocą lekcji doświadczeń.

Odwaga, która rodzi się z wiary i jest wzmacniana przez wytrwałość, przemawia z pokorną śmiałością wśród najgłębszych ciemności najbardziej niezrozumiałych trudności oraz wśród najokrutniej-

szych burz i najgroźniejszych niebezpieczeństw: „Pan jest światłością moją, i zbawieniem mojem, kogóż się, bać będę? Pan jest mocą żywota mego, kogóż się mam lękać?”

Apostoł Paweł z pewnością dostrzegał tę błogosławioną inspirację, gdy powiedział: „Radujcie się zawsze w Panu; znowu mówię, radujcie się. (...) Nie troszczcie się o nic, ale we wszystkim w modlitwie i błaganiach z dziękczynieniem powierzcie prośby wasze Bogu.” (Fil. 4:4-6). Zauważmy jak całe Słowo Boże poucza nas, byśmy nie tylko byli trzeźwi, czujni, pilni, rozważni, modlący się i zawsze obfitowali w pracy Pańskiej, choć może to nieść ze sobą trud, troski, wyrzuty, czy też prześladowania, ale także, wśród niektórych lub wszystkich tych doświadczeń, abyśmy byli szczęśliwi i napełnieni natchnieniem świętej radości. Nie tylko zaleca nam się być radosnymi, ale też jest wskazany sposób życia, który w sposób naturalny wytworzy tę radość. Gdy przychodzimy do rodziny Pańskiej, to wkraczamy w nową i świętą atmosferę, którą mogą uzmysłwić sobie i ocenić tylko ci, którzy mają to jedno pragnienie, najważniejsze wśród wszystkich innych – zostać uznanym za godnego nieustannego pozostawania w prowadzącym ręką Pańskim.

PT '05, 46-47

*„Nie licz co dnia strat
z bogatego skarbca życia,
Lecz zyski, nawet małe,
Licz je zawsze wszystkie,
Każde słodkie, miłe słowo,
Każdą prawdę jaką słyszysz,
Każde miłe spojrzenie i ton,
Każdy uprzejmy uczynek jaki widzisz.
Niech wszystko co złe mija,
Lecz odważnie staraj się,
Pomnażać małe radości,
Tak nauczysz się jak licząc wiernie
doliczyć się wielkich rzeczy”*

PAMIĘTAMY

Brat **Władysław Oliwa** ze zboru Pana w Łosińcu zmarł 15. kwietnia 2005r. przeżywszy 70 lat. Poświęcił się Bogu w 1950 roku mając 16 lat. Wiernie służył jako starszy zborowy najpierw w zborze Konin Żagański a następnie w zborze w Łosińcu. Niech Bóg błogosławi Jego pamięć!

* * *

Polecamy rodziny i przyjaciół zmarłego brata opiece Pańskiej dla Jego pociechy i zachęty oraz modlimy się, aby ich smutek został złagodzony przez radosną perspektywę obiecane go zmartwychwstania.

DATA PAMIĄTKI W 2006 ROKU

Poniedziałek, 10 kwietnia, po godz. 18⁰⁰

Pamiętka Śmierci Naszego Pana przypada w poniedziałek, 10 kwietnia, po godz. 18⁰⁰ i jest obliczana w następujący sposób (wszystkie godziny podano według czasu uniwersalnego Greenwich): wiosenne zrównanie dnia z nocą nastąpi 20 marca o godz. 18²⁷; nów najbliższy tego zrównania będzie 29 marca o godz. 10¹⁶; dodając do tego 2 godziny 21 minut otrzymujemy czas jerozolimski – 29 marca o godzinie 12³⁷. Zatem 1 Nisan będzie trwał od godz. 18⁰⁰ dnia 28 marca do godz. 18⁰⁰ w dniu 29 marca. 14 Nisan rozpoczyna się pełnych 13 dni później, w poniedziałek, 10 kwietnia, o godz. 18⁰⁰, a kończy we wtorek, 11 kwietnia, o godz. 18⁰⁰. Zatem Pamiętkowa Wieczerza powinna być obchodzona w poniedziałek, 10 kwietnia, po godz. 18⁰⁰.

Niech Bóg błogosławi Was podczas przygotowań i uczestniczeniu w tym wspólnym wydarzeniu. Prosimy o niezwłoczne przysyłanie sprawozdań.

TERAŹNIEJSZA PRAWDA

Redaktor: Ralph M. Herzig, Chester Springs, Pa. 19425-2700, USA

Redaktor odpowiedzialny w Polsce: Piotr Woźnicki

Wszelkie zapytania, zamówienia prosimy kierować pod adresem:
05-100 Nowy Dwór Maz.; ul. Zdobywców Kosmosu 17; e-mail: srme@epifania.pl

Zapraszamy do odwiedzenia naszej strony pod adresem: <http://epifania.pl>